

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄: ΑΠΟΔΕΙΞΗ

Α) Απόδειξη (ή δικανική απόδειξη) συγκεκριμένου πραγματικού γεγονότος είναι η επαλήθευση του πραγματικού αυτού γεγονότος (ήτοι η διαπίστωση ότι το πραγματικό αυτό γεγονός αληθεύει, ή η διαπίστωση ότι το πραγματικό αυτό γεγονός αληθεύει ότι συνέβη=ότι έλαβε χώρα), η οποία επαλήθευση ή διαπίστωση της αληθείας, γίνεται μόνο με τα μέσα, τα οποία ορίζει ο ΚΠολΔ, τα οποία ονομάζονται μέσα αποδείξεως ή αποδεικτικά μέσα ή νόμιμα αποδεικτικά μέσα και τα οποία είναι:

- 1) η ομολογία,
- 2) η αυτοψία,
- 3) η πραγματογνωμοσύνη,
- 4) η του μάρτυρος (:μαρτυρική) κατάθεση,
- 5) τα δικαστικά τεκμήρια
- 6) η εξέταση των διαδίκων,
- 7) η ένορκη βεβαίωση και
- 8) τα έγγραφα.

(Πρβλ. Π. Γέσιου- Φαλτσή: Δίκαιο αποδείξεως, 1985, σελ. 27. υπό 10 και 11.)

Β) Με τον όρο απόδειξη δεν νοείται μόνο η διαπίστωση της αλήθειας ενός πραγματικού γεγονότος, αλλά και η νόμιμη (ήτοι από τον νόμο -εδώ από τον ΚΠολΔ-προβλεπόμενη) διαδικασία, που επιδιώκει την επαλήθευση αυτή. (λ.χ. η διαδικασία της αυτοψίας, η διαδικασία της καταθέσεως του μάρτυρος, η διαδικασία της πραγματογνωμοσύνης, κλπ). (:Απόδειξη ή αποδεικτική διαδικασία ή διαδικασία της απόδειξης). (Πρβλ. Π. Γέσιου- Φαλτσή: Δίκαιο αποδείξεως, 1985, σελ. 27. υπό 10 και 11.)

Γ) Επίσης με το όρο "αποδείξεις" νοούνται και τα μέσα αποδείξεως (:αποδεικτικά μέσα).

Δ) Στους περί αποδείξεως κανόνες του ΚΠολΔ. στηρίζει ο δικαστής τον σχηματισμό δικανικής πεποίθησης ως προς την αλήθεια ή αναλήθεια των επικληθέντων "κρισίμων" (ήτοι πληρούντων την νομοτυπική μορφή κανόνων δικαίου, των οποίων ζητείται η εφαρμογή) πραγματικών γεγονότων. (Πρβλ. Τέντε εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, ό.π. σελ. -675 υπό 1.)

Ε) Δίκαιο της απόδειξης είναι το σύνολο των κανόνων δικαίου, που ρυθμίζουν την απόδειξη των πραγματικών γεγονότων, που αποτελούν την ελάχιστη πρόταση του νομικού συλλογισμού της αγωγής. (Πρβλ. Π. Γέσιου - Φαλτσή: Δίκαιο αποδείξεως, 1985, σελ. 17 υπό 2..)

Στ) Πλήρη απόδειξη έχουμε όταν δημιουργείται (:σχηματίζεται) στον δικαστή τέλεια δικανική πεποίθηση για την αλήθεια ή την αναλήθεια ενός ουσιώδους (:κρισίμου) πραγματικού γεγονότος, όπως λ.χ. τέλεια δικανική πεποίθηση δημιουργείται με την δικαστική ομολογία, ή με ένα δημόσιο έγγραφο. (Βλ. Γ. Ράμμος. Στοιχεία, ό.π. σελ. 474 παρ. 165 υπό Α΄)

Άρθρο 335 : ΤΟ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΑΠΟΔΕΙΞΗΣ

Αντικείμενο της απόδειξης είναι μόνο τα πραγματικά γεγονότα που έχουν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Αντικείμενο της απόδειξης είναι μόνο τα πραγματικά γεγονότα που έχουν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης, δηλ. τα πραγματικά γεγονότα, που έχει επικαλεσθεί ο διάδικος (=ελάσσων πρόταση του νομικού συλλογισμού της αγωγής) ως πληρούντα τις νομοτυπικές μορφές (:προϋποθέσεις εφαρμογής) των κανόνων δικαίου, (=μείζων πρόταση του νομικού συλλογισμού της αγωγής), τους οποίους κανόνες δικαίου επίσης έχει επικαλεσθεί ο διάδικος, προκειμένου να επιτύχει, να γίνει δεκτό με το διατακτικό της δικαστικής απόφασης, το αίτημα της αγωγής του (το οποίο συμπίπτει με την έννομη συνέπεια των κανόνων δικαίου, που έχει επικαλεσθεί). (Πρβλ. Π. Γέσιου - Φαλσή: Δίκαιο αποδείξεως, 1985, σελ.17.υπο Ι.1.2. και σελ.29 επ.)

Άρθρο 520 : ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΔΙΚΟΓΡΑΦΟΥ ΤΗΣ ΕΦΕΣΕΩΣ. ΠΡΟΣΘΕΤΟΙ ΛΟΓΟΙ ΕΦΕΣΕΩΣ.

1. Το έγγραφο της έφεσης πρέπει να περιέχει τα στοιχεία που απαιτούνται κατά τα άρθρα 118 έως 120 και τους λόγους της έφεσης.
2. Πρόσθετοι λόγοι έφεσης ως προς τα κεφάλαια της απόφασης που έχουν προσβληθεί με την έφεση και εκείνα που αναγκαστικά συνεχονται με τα κεφάλαια αυτά ασκούνται μόνο με ιδιαίτερο δικόγραφο που κατατίθεται στη γραμματεία του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου και, αφού συνταχθεί έκθεση κάτω από το δικόγραφο αυτό, κοινοποιείται στον εφεσίβλητο τριάντα ημέρες πριν από τη συζήτηση της έφεσης.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Α) Το δικόγραφο (:έγγραφο) της έφεσης πρέπει να περιέχει τα στοιχεία που απαιτούνται κατά τα άρθρα 118 έως 120 για κάθε δικόγραφο (βλ.στην παρούσα ερμηνεία μου υπό τα άρθρα 118-120) και τους λόγους της έφεσης.

Β) **Έφεση είναι** το τακτικό ένδικο μέσο με το οποίο ο διάδικος, που ηττήθηκε προσβάλλει, για οποιονδήποτε λόγο (σφάλμα), την εκδοθείσα οριστική πρωτόδικη απόφαση [και δη τις οριστικές της διατάξεις=κεφάλαιά της (ήτοι τις διατάξεις, που δέχθηκαν ή απέρριψαν τις υποβληθείσες αιτήσεις παροχής έννομης προστασία)] ενώπιον δευτεροβαθμίου δικαστηρίου, διότι η οριστική αυτή απόφαση έσφαλε και ζητεί την εξαφάνισή της και την εν νέου συζήτηση και διάγνωση (:εξέταση) της διαφοράς, με σκοπό την έκδοση νέας ορθής απόφασης. (Πρβλ. Μαργαρίτη εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα, ό.π.σελ.899,υπό 1.).

Γ) **Λόγοι εφέσεως** μπορούν να είναι οποιοδήποτε ήτοι και παράβαση οποιουδήποτε κανόνα ουσιαστικού δικαίου και παράβαση οποιουδήποτε κανόνα δικονομικού δικαίου (και όχι μόνο οι δικονομικές παραβάσεις, που αποτελούν τους λόγους αναιρέσεως του 559 αρ.2 έως αρ.20 ΚΠολΔ20), αλλά και όποια άλλη παράβαση κανόνα δικονομικού δικαίου. Ή κατ'άλλη

ταυτόσημη έκφραση : λόγο εφέσεως αποτελεί οποιοδήποτε σφάλμα, πραγματικό ή νομικό, της πρωτοβάθμιας απόφασης.

Πολύ συνηθισμένος λόγος εφέσεως είναι η, λόγω παραβάσεως των δικονομικών κανόνων εκτιμήσεως των αποδείξεων, εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, η οποία μάλιστα δεν χρειάζεται να εξειδικεύεται, δηλ. δεν χρειάζεται να αναφέρεται σε ποιές αποδείξεις αφορά το σφάλμα και τι είδους εσφαλμένη εκτίμηση έγινε, αρκεί να μνημονεύεται ότι συνεπεία της εσφαλμένης εκτιμήσεως των αποδείξεων το πρωτοβάθμιο δικαστήριο ήχθη σε εσφαλμένο πόρισμα και διατακτικό. (Βλ. Σ. Σαμουήλ, 1974, σελ. 99, υπό 307.)

Δ) Πρόσθετοι λόγοι έφεσης ως προς τα κεφάλαια της απόφασης που έχουν προσβληθεί με την έφεση και εκείνα που αναγκαστικά συνεχονται με τα κεφάλαια αυτά, ασκούνται μόνο με ιδιαίτερο δικόγραφο προσθέτων λόγων, που κατατίθεται στη γραμματεία του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου και, αφού συνταχθεί έκθεση κάτω από το δικόγραφο αυτό, κοινοποιείται (:επιδίδεται) στον εφεσίβλητο τριάντα ημέρες πριν από τη συζήτηση της έφεσης.

Άρθρο 559 : ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ. (:ΤΑ ΣΦΑΛΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΛΕΣΙΔΙΚΗΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ, ΠΟΥ ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΝΑΙΡΕΣΗ = ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ = ΑΚΥΡΩΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΙΡΕΣΙΒΛΗΘΕΙΣΑΣ ΤΕΛΕΣΙΔΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ, ΕΦ' ΟΣΟΝ ΒΕΒΑΙΑ ΚΡΙΘΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΕΙΟ ΠΑΓΟ ΠΑΡΑΔΕΚΤΑ ΚΑΙ ΒΑΣΙΜΑ)

Αναίρεση επιτρέπεται μόνο :

1) αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών, αδιάφορο αν πρόκειται για νόμο ή έθιμο, ελληνικό ή ξένο, εσωτερικού ή διεθνούς δικαίου.

Η παράβαση των διδαγμάτων της κοινής πείρας αποτελεί λόγο αναίρεσης μόνο αν τα διδάγματα αυτά αφορούν την ερμηνεία κανόνων δικαίου ή την υπαγωγή των πραγματικών γεγονότων σ' αυτούς,

2) αν το δικαστήριο δεν είχε τη νόμιμη σύνθεση ή έλαβε μέρος στη σύνθεσή του δικαστής του οποίου είχε γίνει δεκτή η εξαίρεση ή κατά του οποίου είχε ασκηθεί αγωγή κακοδικίας,

3) αν το δικαστήριο απέρριψε την αίτηση για εξαίρεση δικαστή, αν και ο δικαστής αυτός, σύμφωνα με τα πραγματικά περιστατικά που δέχτηκε η απόφαση, έπρεπε κατά το νόμο να εξαιρεθεί,

4) αν το δικαστήριο έχει υπερβεί τη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων,

5) αν το δικαστήριο σε περίπτωση καθ' ύλην αρμοδιότητας εσφαλμένα δέχτηκε ότι είναι αρμόδιο ή αναρμόδιο, με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 47 ή αν το δικαστήριο στο οποίο παραπέμφθηκε η υπόθεση παραβίασε τις διατάξεις του άρθρου 46,

6) αν παρά το νόμο και ιδίως παρά τις σχετικές με την επίδοση διατάξεις ο διάδικος δικάστηκε ερήμην,

7) αν παράνομα αποκλείστηκε η δημοσιότητα της διαδικασίας,

8) αν το δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπόψη πράγματα (:πραγματικά γεγονότα, πραγματικά περιστατικά) που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε

υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης,

9) αν το δικαστήριο επιδίκασε κάτι που δεν ζητήθηκε ή επιδίκασε περισσότερα από όσα ζητήθηκαν ή άφησε αίτηση αδίκαστη,

10) αν το δικαστήριο παρά το νόμο δέχτηκε πράγματα που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης ως αληθινά χωρίς απόδειξη ή δεν διέταξε απόδειξη γι' αυτά,

11) αν το δικαστήριο έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που ο νόμος δεν επιτρέπει ή παρά το νόμο έλαβε υπόψη αποδείξεις που δεν προσκομίστηκαν ή δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που οι διάδικοι επικαλέστηκαν και προσκόμισαν,

12) αν το δικαστήριο παραβίασε τους ορισμούς του νόμου σχετικά με τη δύναμη των αποδεικτικών μέσων,

13) αν το δικαστήριο εσφαλμένα εφάρμοσε τους ορισμούς του νόμου ως προς το βάρος της απόδειξης,

14) αν το δικαστήριο παρά το νόμο κήρυξε ή δεν κήρυξε ακυρότητα, έκπτωση από δικαίωμα ή απαράδεκτο,

15) αν παρά το νόμο ανακλήθηκε οριστική απόφαση,

16) αν το δικαστήριο κατά παράβαση του νόμου δέχτηκε ότι υπάρχει ή ότι δεν υπάρχει δεδικασμένο ή ότι υπάρχει δεδικασμένο με βάση απόφαση που εξαφανίστηκε ύστερα από ένδικο μέσο ή αναγνωρίστηκε ως ανύπαρκτη,

17) αν η ίδια απόφαση περιέχει αντιφατικές διατάξεις,

18) αν το δικαστήριο της παραπομπής δεν συμμορφώθηκε προς την αναιρετική απόφαση,

19) αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης,

20) αν το δικαστήριο παραμόρφωσε το περιεχόμενο εγγράφου με το να δεχτεί πραγματικά γεγονότα προφανώς διαφορετικά από εκείνα που αναφέρονται στο έγγραφο αυτό.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Αναίρεση επιτρέπεται "μόνο" (: Οι λόγοι αναιρέσεως καθορίζονται περιοριστικά = numerus clausus) για οποιονδήποτε από τους παρακάτω 20 λόγους αναιρέσεως - (εκ των οποίων ο υπό 1. λόγος είναι λόγος που υπάγεται στο ουσιαστικό δίκαιο και δη είναι η παράβαση κανόνα του ουσιαστικού δικαίου και οι υπό 2-20 λόγοι αναιρέσεως είναι λόγοι που ανήκουν στο δικονομικό δίκαιο και δη αποτελούν παραβάσεις συγκεκριμένων κανόνων του δικονομικού δικαίου) - :

: 1) αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών(λ.χ.τα άρθρα 173,200 Α.Κ.), αδιάφορο αν πρόκειται για νόμο ή έθιμο, ελληνικό ή ξένο, εσωτερικού ή διεθνούς δικαίου.(δηλ. είναι αδιάφορο αν ο κανόνας ουσιαστικού δικαίου,- δηλ. ο κανόνας που ρυθμίζει τις βιοτικές σχέσεις των ανθρώπων,την κτήση των δικαιωμάτων,την γένεση των υποχρεώσεων και επιβάλλει κυρώσεις - περιλαμβάνεται στο Σύνταγμα,σε νόμο ,που ψηφίζει η Βουλή,σε ερμηνευτικούς κανόνες δικαιοπραξιών,σε Πράξη Νομοθετικού

Περιεχομένου,σε έθιμο,σε διεθνή σύμβαση επικυρωμένη από την Ελλάδα,σε κανόνα του Δημοσίου Διεθνούς Δικαίου,-(Βλ. Μαργαρίτη εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νί-κα,ό.π.σελ. 1003 επ.υπό 20-33)

Η παράβαση των διδαγμάτων της κοινής πείρας αποτελεί λόγο αναίρεσης μόνο αν τα διδάγματα αυτά αφορούν την ερμηνεία κανόνων δικαίου ή την υπαγωγή των πραγματικών γεγονότων σ' αυτούς :

: Διδάγματα της κοινής πείρας είναι γενικές αρχές για την εξέλιξη των φυσικών φαινομένων και των βιοτικών σχέσεων.που συνάγονται επαγωγικά από την εμπειρία,την συμμετοχή στις συναλλαγές και τις τεχνικές ή επιστημονικές γνώσεις του μέσης μορφώσεως ανθρώπου(ΑΠ 16609/1987.-ΕλλΔνη 1988.1372,Ράμμος:Εγχειρίδιον ΙΙ παρ.259 σελ.743)-(Βλ.Τέντες εις Κεραμέα /Κονδύλη/Νίκα.ό.π.σελ.679-680 υπό 13-15) Έχει κριθεί ότι είναι δίδαγμα κοινής πείρας λ.χ.ότι η ανεύρεση δικαστικού επιμελητή κατάν τις Κυριακές δεν είναι εύκολη,ότι η τηλεόραση προκάλεσε πτώση της κινήσεως των κινηματογράφων.Τα διδάγματα της κοινής πείρας χρησιμοποιούνται από τον δικαστή για την ερμηνεία των κανόνων δικαίου , την υπαγωγή των πραγματικών γεγονότων σ' αυτούς, την διαπίστωση του αιτιώδους συνδέσμου,την εξειδίκευση των αόριστων νομικών εννοιών,την ερμηνεία των δικαιπραξιών,την εκτίμηση των αποδείξεων,για την συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων,κλπ.

Η παράβαση κανόνα του ουσιαστικού δικαίου.(559 παρ.1 ΚΠολΔ)(Βλ.αμέσως κατωτέρω υπό Α' - ΣΤ')

: Α)Όπως είδαμε ανωτέρω στην παρούσα ερμηνεία υπό το άρθρο 216 ΚΠολΔ:

Κάθε κανόνας (Ουσιαστικού ή Δικονομικού) δικαίου διακρίνεται σε δύο μέρη, τα εξής:

α)Στο πρώτο μέρος,που ονομάζεται πραγματικό μέρος ή ιστορικό μέρος ή νομοτυπική μορφή ή προϋποθέσεις εφαρμογής (του κανόνα δικαίου,εννοείται).

Το πραγματικό (:ιστορικό) μέρος του κανόνα δικαίου περιλαμβάνει τις προϋποθέσεις επελεύσεως,(εφαρμογής) της έννομης συνέπειας,ή άλλως τις προϋποθέσεις εφαρμογής του κανόνα δικαίου.

β)Στο δεύτερο μέρος ,που καλείται έννομη συνέπεια ή έννομο αποτέλεσμα (του κανόνα δικαίου).

Η έννομη συνέπεια(του κανόνα δικαίου) περιλαμβάνει(:αναγράφει) τις συνέπειες ,οι οποίες επέρχονται όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του πραγματικού (:ιστορικού) μέρους, οπότε λέμε ότι ο συγκεκριμένος κανόνας δικαίου εφαρμόζεται ή τυγχάνει εφαρμογής ή είναι εφαρμοστέος.

γ) Ως παράδειγμα θα χρησιμοποιήσουμε τον κανόνα ουσιαστικού δικαίου του άρθρου 914 Α.Κ.,κατά τον οποίο :''Όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει.''

Στον κανόνα αυτόν του ουσιαστικού δικαίου το ιστορικό μέρος ή την νομοτυπική μορφή (και την μείζονα πρόταση του νομικού συλλογισμού) αποτελεί η φράση:'' Όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια'' και την έννομη συνέπεια αποτελεί η φράση : '' έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει'',(η οποία φράση αποτελεί και το συμπέρασμα του νομικού συλλογισμού).

Ο ενάγων εκθέτει, στο ιστορικό μέρος της αγωγής του, με σαφήνεια ότι ο εναγόμενος παράνομα και υπαίτια έσπασε με το τζήπ του την κρυστάλλινη βιτρίνα του ,αξίας 2.000 Ευρώ,δηλ. παράνομα και υπαίτια του προκάλεσε ζημία 2.000 Ευρώ.

Τα πραγματικά γεγονότα του ιστορικού μέρους της αγωγής,που αποτελούν την ελάσσονα πρόταση του νομικού συλλογισμού,αφού αποδειχθούν υπάγονται στην μείζονα πρόταση του νομικού συλλογισμού,και διαπιστώνεται ότι πληρούν τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άνω κανόνα δικαίου,με λογική συνέπεια την επέλευση του συμπεράσματος,δηλ.της έννομης συνέπειας του κανόνα δικαίου,η οποία αποτελεί και το αίτημα της αγωγής του ενάγοντα και βάσει της οποίας ζητείται από τον ενάγοντα ο ζημιώσας εναγόμενος να καταδικασθεί να του καταβάλει αποζημίωση 2.000 Ευρώ.

Β) Όπως είδαμε ανωτέρω στην παρούσα ερμηνεία υπό το άρθρο 300 ΚΠολΔ :Η αγωγή -- δηλ.η αίτηση(=το αίτημα) παροχής έννομης προστασίας, για προσβληθέν δικαίωμα του ουσιαστικού ιδιωτικού δικαίου ή για διαπλασθησόμενο δικαίωμα του ουσιαστικού ιδιωτικού δικαίου ή για λήψη ρυθμιστικού μέτρου της εκούσιας δικαιοδοσίας, η οποία (αιτούμενη) έννομη προστασία συνίσταται είτε στην αναγνώριση του προσβληθέντος δικαιώματος,είτε στην αναγνώριση και επιδίκαση (:καταψήφιση)του προσβληθέντος δικαιώματος,είτε στην διάπλαση του διαπλασθησόμενου δικαιώματος,είτε στην λήψη του ρυθμιστικού μέτρου της εκούσιας δικαιοδοσίας, -- περιέχει συλλογισμό,ο οποίος καλείται Νομικός Συλλογισμός (Ο νομικός συλλογισμός τον οποίο κάνει το Δικαστήριο ονομάζεται Δικανικός Συλλογισμός).

Ο νομικός συλλογισμός της αγωγής έχει :

- α)ως Μείζονα πρόταση (=Νομική βάση) την νομοτυπική μορφή (:τις προϋποθέσεις εφαρμογής) συγκεκριμένου κανόνα δικαίου,
- β)ως Ελάσσονα πρόταση (=Ιστορική βάση) τα από τον ενάγοντα (:αιτούντα) επικαλούμενα και αποδειχθησόμενα πραγματικά γεγονότα (:περισταστικά),τα οποία πληρούν(:συμπίπτουν με)(: υπάγονται στην) την νομοτυπική μορφή (: τις προϋποθέσεις εφαρμογής) του συγκεκριμένου κανόνα δικαίου (:Η Μείζων πρόταση και η Ελάσσων πρόταση του συλλογισμού της αγωγής συναποτελούν το Σκεπτικό ή Αιτιολογικό μέρος της αγωγής), και
- γ)ως συμπέρασμα(=Αίτημα) (έχει)την έννομη συνέπεια του συγκεκριμένου κανόνα δικαίου.

Γ)Δικαστική απόφαση οριστική είναι η διαδικαστική πράξη του δικαστηρίου,η οποία εκδίδεται σε εκκρεμή δίκη,την οποία τερματίζει(:καταργεί) και έχει ως αντικείμενο την αυθεντική διάγνωση της επελεύσεως ή μη επελεύσεως των επικαλούμενων ή αποκρουόμενων από τους διαδίκους εννόμων συνεπειών - εν σχέσει προς την αιτηθείσα έννομη προστασία, την οποία ή παρέχει,υπο την μορφή της αναγνώρισης ή καταψήφισης ή της διάπλασης,δεχόμενη την αναγνωριστική ή καταψηφιστική αγωγή για το προσβληθέν δικαίωμα ή για το υπό διάπλαση δικαίωμα ή το αιτηθέν ρυθμιστικό μέτρο της εκουσίας δικαιοδοσίας. ή την οποία (αιτηθείσα έννομη προστασία)δεν παρέχει,απορρίπτουσα την αγωγή. (Βλ.Κ.Μπέη.ό.π.σελ.1258,υπο ΙΙ.1.).

Η δικαστική απόφαση περιέχει νομικό συλλογισμό, που λέγεται δικανικός συλλογισμός.

Ο νομικός συλλογισμός της δικαστικής απόφασης έχει:

α) ως μείζονα πρόταση (=Νομική βάση) την νομοτυπική μορφή συγκεκριμένου κανόνα δικαίου,

β) ως ελάσσονα πρόταση (=Ιστορική βάση, Ιστορικό μέρος) έχει τα επικληθέντα και αποδειχθέντα από τον ενάγοντα πραγματικά γεγονότα, τα οποία ή πληρούν(: συμπίπτουν με)(: υπάγονται στην) την νομοτυπική μορφή (: προϋποθέσεις εφαρμογής) συγκεκριμένου κανόνα δικαίου ή δε πληρούν την νομοτυπική μορφή (:Η μείζων πρόταση και η ελάσσων πρόταση του Δικανικού συλλογισμού της δικαστικής απόφασης συναποτελούν το Σκεπτικό ή Αιτιολογικό μέρος της δικαστικής απόφασης), και

γ) ως συμπέρασμα(=Διατακτικό) τις έννομες συνέπειες του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου. (Πρβλ. Κ.Κεραμέα .ό.π.σελ.280 υπό 109).

Όπως παρατηρούμε ίδιο νομικό συλλογισμό με τον νομικό συλλογισμό της δικαστικής απόφασης περιέχει η αγωγή (ανωτέρω υπό Β'), στην θετική του όμως μορφή, ότι δηλ. κατά την άποψη τού ενάγοντα τα επικαλούμενα και αποδεικτέα πραγματικά γεγονότα, πληρούν την νομοτυπική μορφή (: προϋποθέσεις εφαρμογής) των συγκεκριμένου κανόνα δικαίου και συνεπώς το συμπέρασμα ,δηλ. η έννομη συνέπεια του κανόνα δικαίου, πρέπει να επέλθει, δηλ. να γίνη δεκτό το αίτημά του ενάγοντα.

Δ) Η παράβαση (: παραβίαση) του κανόνα ουσιαστικού δικαίου μπορεί να συμβεί με (: υπό) τις εξής 4 μορφές (: είδη): (Βλ. Κ.Μπέη, ό.π.σελ.2130-2157)

α) Μορφή της ψευδούς ή εσφαλμένης ερμηνείας του εφαρμοσθέντα κανόνα δικαίου ήτοι απόδοσης, από τον δικαστή της ουσίας, στον εφαρμοσθέντα κανόνα δικαίου (και δη είτε στην νομοτυπική του μορφή, είτε στην έννομή του συνέπεια) έννοιας (: νοήματος) διάφορης εκείνης που πράγματι έχει ήτοι εσφαλμένης έννοιας.

Λ.χ. ο δικαστής της ουσίας στον κανόνα του 261 παρ.1 ΑΚ κατά το οποίο "Η άσκηση της αγωγής (αναγνωριστικής ή καταψηφιστικής) διακόπτει την παραγραφή." απέδωσε το εσφαλμένο νόημα ότι "Η άσκηση καταψηφιστικής (και όχι και της αναγνωριστικής) αγωγής διακόπτει την παραγραφή". Εδώ έχουμε ψευδή ερμηνεία που αναφέρεται στην νομοτυπική μορφή του άνω κανόνα. (Βλ. Κ.Κεραμέα, ό.π.σελ.502, υπό 216.)

αα) Ενδέχεται ο δικαστής της ουσίας να υπέπεσε σε εσφαλμένη (: ψευδή) ερμηνεία, που αναφέρεται στην έννομη συνέπεια του εφαρμοζόμενου κανόνα ουσιαστικού δικαίου. -Λ.χ. όταν ο κανόνας δικαίου έχει ως έννομη συνέπεια αόριστη έννοια, π.χ. την καταβολή ανάλογης "διατροφής" και ο δικαστής εκ σφάλματος ώρισε όχι ανάλογη, αλλά πολύ μικρή διατροφή. (Βλ. Κ.Μπέη, ό.π.σελ.2131 υπό 1. και 2132, υπό α' και υπό β').

β) Μορφή της εσφαλμένης εφαρμογής του εφαρμοσθέντα κανόνα δικαίου από τον δικαστή της ουσίας, ήτοι της εφαρμογής από το δικαστή της ουσίας της έννομης συνέπειας συγκεκριμένου κανόνα δικαίου, δίχως να συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του κανόνα δικαίου, δηλ. δίχως τα αποτελούντα την ιστορική βάση της αγωγής πραγματικά γεγονότα να πληρούν τις

προϋποθέσεις εφαρμογής (:την νομοτυπική μορφή) του εφαρμοθέντα κανόνα δικαίου.

ββ) Μορφή της εσφαλμένης εφαρμογής του εφαρμοσθέντα κανόνα δικαίου από τον δικαστή της ουσίας, ήτοι της μή εφαρμογής από το δικαστή της ουσίας της έννομης συνέπειας συγκεκριμένου κανόνα δικαίου, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του κανόνα δικαίου, δηλ. ενώ τα αποτελούντα την ιστορική βάση της αγωγής πραγματικά γεγονότα να πληρούσαν τις προϋποθέσεις εφαρμογής (:την νομοτυπική μορφή) του εφαρμοθέντα κανόνα δικαίου. (Βλ.Κ.Παπαδοπούλου,ό.π.σελ.125-126 υπό 41.)

Ε)Ο παραβιαζόμενος κανόνας ουσιαστικού δικαίου αποτελεί (:συγκροτεί) την "μείζονα πρόταση" του νομικού (δικανικού) συλλογισμού και μπορεί να είναι:
α)κανόνας ουσιαστικού δικαίου περιλαμβανόμενος στο Σύνταγμα, λ.χ.διάταξη του Συντάγματος που ρυθμίζει τις περιουσιακές σχέσεις των προσώπων. (Βλ.Κ.Μπέη,ό.π.-σελ.2142 υπό2.)

β) κανόνας ουσιαστικού νόμου ή εθίμου,ελληνικού ή ξένου,εσωτερικού ή διεθνούς,

γ)κανόνας ερμηνευτικός των δικαιοπραξιών(λ.χ.173,200 Α.Κ.)

δ)δίδαγμα κοινής πείρας ,που αφορά την ερμηνεία κανόνος δικαίου ή την υπαγωγή σ'αυτόν των πραγματικών περιστατικών.

Στ)Αυτονόητο ότι στην αναίρεση πρέπει να αναφέρεται ποιός κανόνας ουσιαστικού δικαίου παραβιάσθηκε και πως.

Ακολουθούν οι επόμενοι λόγοι αναιρέσεως:

2) αν το δικαστήριο δεν είχε τη νόμιμη σύνθεση ή έλαβε μέρος στη σύνθεσή του δικαστής του οποίου είχε γίνει δεκτή η εξαίρεση ή κατά του οποίου είχε ασκηθεί αγωγή κακοδικίας,

Μή νόμιμη (:Κακή) σύνθεση του δικαστηρίου υπάρχει λ.χ.αν η απόφαση εκδόθηκε από δικαστές άλλους ,από εκείνους ,που έλαβαν μέρος στην συζήτηση και στην διάσκεψη, άν το πολυμελές πρωτοδικείο είχε 4/μελή και όχι 3/μελή σύνθεση,κλπ (Βλ. Μαργαρίτη εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νί-κα,ό.π.σελ.1010 υπό 45).

3) αν το δικαστήριο απέρριψε την αίτηση για εξαίρεση δικαστή, αν και ο δικαστής αυτός, σύμφωνα με τα πραγματικά περιστατικά που δέχτηκε η απόφαση, έπρεπε κατά το νόμο να εξαιρεθεί,(: Μή εξαίρεση εξαιρετέου κατά νόμον δικαστή)

4) αν το δικαστήριο έχει υπερβεί τη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων,(Υπέρβαση της πολιτικής δικαιοδοσίας του δικαστηρίου,υπάρχει λ.χ. άν το Δικαστήριο επελήφθη υποθέσεως ανηκούσης σε άλλη δικαιοδοσία λχ. στην Διοικητική Δικαιοδοσία)

5) αν το δικαστήριο σε περίπτωση καθ' ύλην αρμοδιότητας εσφαλμένα δέχτηκε ότι είναι καθ' ύλην αρμόδιο ή αναρμόδιο, με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 47 ή αν το δικαστήριο στο οποίο παραπέμφθηκε η υπόθεση παραβίασε τις διατάξεις του άρθρου 46,

6) αν παρά το νόμο και ιδίως παρά τις σχετικές με την επίδοση διατάξεις ο διάδικος δικάστηκε ερήμην,

7) αν παράνομα αποκλείστηκε η δημοσιότητα της διαδικασίας,

8) αν το δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπόψη πράγματα (:πραγματικά γεγονότα,πραγματικά περιστατικά) που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης,

9) αν το δικαστήριο επιδίκασε κάτι που δεν ζητήθηκε ή επιδίκασε περισσότερα από όσα ζητήθηκαν ή άφησε αίτηση αδίκαστη,

10) αν το δικαστήριο παρά το νόμο δέχτηκε πράγματα (: πραγματικά γεγονότα) που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης ως αληθινά χωρίς απόδειξη ή δεν διέταξε απόδειξη γι' αυτά,

11) αν το δικαστήριο έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που ο νόμος δεν επιτρέπει ή παρά το νόμο έλαβε υπόψη αποδείξεις που δεν προσκομίστηκαν ή δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που οι διάδικοι επικαλέστηκαν και προσκόμισαν,

12) αν το δικαστήριο παραβίασε τους ορισμούς του νόμου σχετικά με τη δύναμη των αποδεικτικών μέσων,

13) αν το δικαστήριο εσφαλμένα εφάρμοσε τους ορισμούς του νόμου ως προς το βάρος της απόδειξης,

14) αν το δικαστήριο παρά το νόμο κήρυξε ή δεν κήρυξε ακυρότητα, έκπτωση από δικαίωμα ή απαράδεκτο,

15) αν παρά το νόμο ανακλήθηκε οριστική απόφαση,

16) αν το δικαστήριο κατά παράβαση του νόμου δέχτηκε ότι υπάρχει ή ότι δεν υπάρχει δεδικασμένο ή ότι υπάρχει δεδικασμένο με βάση απόφαση που εξαφανίστηκε ύστερα από ένδικο μέσο ή αναγνωρίστηκε ως ανύπαρκτη,

17) αν η ίδια απόφαση περιέχει αντιφατικές διατάξεις,

18) αν το δικαστήριο της παραπομπής δεν συμμορφώθηκε προς την αναιρετική απόφαση,

19) αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης.

Η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση (: Έλλειψη νόμιμης βάσης) όταν στην ελάχιστονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού δεν περιγράφονται τα πραγματικά γεγονότα με σαφήνεια και έτσι δεν μπορεί να εξεταστεί αν έγινε

σωστός υπαγωγικός συλλογισμός των γεγονότων αυτών στην μείζονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού.(Βλ.Μητσόπουλο,Πολιτική Δικονομία Α΄σελ.25).

20) άν το δικαστήριο παρεμόρφωσε το περιεχόμενο αποδεικτικού εγγράφου με το να δεχθεί πραγματικά γεγονότα προφανώς διαφορετικά από εκείνα που αναφέρονται στο έγγραφο αυτό. (:Παραμόρφωση περιεχομένου εγγράφου) και κατέληξε σε πόρισμα επιζήμιο γιά τον αναιρεσειόντα.(ΟΛΑΠ 1/1999,ΕλλΔνη199.270).

Έγγραφα κατα τον προκείμενο λόγο είναι τα αποδεικτικά έγγραφα(432-465 ΚΠολΔ),άρα και οι μαγνητοταινίες.

Δεν νοούνται εδώ ως έγγραφα τα διαδικαστικά έγγραφα.λχ.η αγωγή ,η ανακοπή,κλπ.,τα έγγραφα στα οποία αποτυπώνεται άλλο αποδεικτικό μέσο λ.χ.οι γνωμοδοτήσεις των πραγματογνωμόνων,κλπ(Βλ.Μαργαρίτη εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα,ό.π.σελ. 1044,υπό 184.).

Άρθρο 682 : ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ, α)ΣΕ ΕΠΕΙΓΟΥΣΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ Ή β)ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΤΡΑΠΕΙ ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ, ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΔΙΑΤΑΖΟΥΝ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΗ Ή ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΕΝΟΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ Ή ΤΗ ΡΥΘΜΙΣΗ ΜΙΑΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ.(:α΄και β΄=ΠΡΟΪΠΟΘΕΣΕΙΣ ΛΗΨΕΩΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ.)

1. Κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 683 έως 703 τα δικαστήρια, σε επείγουσες περιπτώσεις ή για να αποτραπεί επικείμενος κίνδυνος, μπορούν να διατάζουν ασφαλιστικά μέτρα για την εξασφάλιση ή διατήρηση ενός δικαιώματος ή τη ρύθμιση μιας κατάστασης και να τα μεταρρυθμίζουν ή να τα ανακαλούν.

Το δικαίωμα είναι δυνατό να εξαρτάται από αίρεση ή προθεσμία ή να αφορά μέλλουσα απαίτηση.

2. Τα ασφαλιστικά μέτρα μπορούν να διαταχθούν και κατά τη διάρκεια της δίκης που αφορά την κύρια υπόθεση.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

A) Κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 683 έως 703 τα δικαστήρια, σε επείγουσες περιπτώσεις ή για να αποτραπεί επικείμενος κίνδυνος, μπορούν να διατάζουν ασφαλιστικά μέτρα για την εξασφάλιση ή διατήρηση ενός δικαιώματος ή ρύθμιση μιας κατάστασης και να τα μεταρρυθμίζουν ή να τα ανακαλούν.

Το δικαίωμα είναι δυνατό να εξαρτάται από αίρεση ή προθεσμία ή να αφορά μέλλουσα απαίτηση.

Τα ασφαλιστικά μέτρα μπορούν να διαταχθούν και κατά τη διάρκεια της δίκης που αφορά την κύρια υπόθεση.

B) Για να διαταχθούν(:ληφθούν) λοιπόν ασφαλιστικά μέτρα για την εξασφάλιση ή διατήρηση ενός δικαιώματος ή τη ρύθμιση μιας κατάστασης πρέπει να υπάρχει επείγουσα περίπτωση (ήτοι να υπάρχει άμεση ανάγκη) λήψεως ασφαλιστικών μέτρων (λ.χ.η άμεση ανάγκη για την λήψη του ασφαλιστικού μέτρου της προσωρινής επιδίκασης διατροφής είναι η άμεση

ανάγκη της διατροφής) ή να υπάρχει επικείμενος κίνδυνος, που να απειλεί το ασφαλιστέο δικαίωμα (λ.χ. κίνδυνος εκποίησης της περιουσίας του καθ'ού οφειλέτη χρηματικής παροχής και εντεύθεν μη ικανοποίησης του δικαιώματος του δικαιούχου της χρηματικής παροχής). (Πρβλ. Κ.Μπέη .ό.π.-σελ.30 και 32).

Γ) Το ασφαλιστέο δικαίωμα (δηλ. το δικαίωμα υπέρ του οποίου ζητείται να ληφθούν ασφαλιστικά μέτρα) μπορεί να τελεί υπό αίρεση ή προθεσμία αναβλητική ή διαλυτική, δεν απαιτείται να είναι ληξιπρόθεσμο και απαιτητό, μπορεί να είναι και μέλλουσα απαίτηση (λ.χ. αποζημιώσεως, εφόσον βέβαια έχει θεμελιωθεί το βασικό δικαίωμα αποζημιώσεως, Μον Πρωτ Αθ 15513//1996, Αρμ 1997.549) και φυσικά πρέπει να είναι γεγεννημένο ή τουλάχιστο να τελεί υπό συγκεκριμένη αναβλητική αίρεση ή προθεσμία. (Πρβλ. Κράνη εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα. ό.π. σελ.1325, υπό 8) (Βλ. Π.Τζίφρα: Ασφαλιστικά Μέτρα κατά τον ΚΠολΔ, 1976 σελ.10, υπό α' και β') (Πρβλ. Χ.Τριανταφυλλίδης Απαλαγάκη.ό.π.σελ.1375, περ.αρ.3). Τα ασφαλιστικά μέτρα μπορούν να διαταχθούν και κατά τη διάρκεια της δίκης που αφορά την κύρια υπόθεση.

Δ) Συστηματικά τα ασφαλιστικά μέτρα μπορεί να διακριθούν σε δυο κατηγορίες:

- α) σε ρυθμιστικά ασφαλιστικά μέτρα και
- β) σε συντηρητικά ασφαλιστικά μέτρα.

αα) Τα ρυθμιστικά ασφαλιστικά μέτρα λαμβάνονται (: διατάσσονται) όταν συντρέχει επείγουσα περίπτωση που πρέπει άμεσα να αντιμετωπισθεί.

Τα μέτρα αυτά είναι:

- 1) Η προσωρινή επιδίκαση χρηματικών απαιτήσεων (728-730 ΚΠολΔ) και
- 2) Η προσωρινή ρύθμιση κατάστασης (731-735 ΚΠολΔ).

ββ) Τα συντηρητικά ασφαλιστικά μέτρα λαμβάνονται (: διατάσσονται) όταν επίκειται κίνδυνος, που πρέπει να αποτραπεί.

Τα μέτρα αυτά είναι:

- 1) Η εγγυοδοσία (704-705 ΚΠολΔ),
- 2) Η προσημείωση υποθήκης (706 ΚΠολΔ),
- 3) Η συντηρητική κατάσχεση (707-724 ΚΠολΔ),
- 4) Η δικαστική μεσεγγύηση (725-727 ΚΠολΔ) και
- 5) Η σφράγιση, αποσφράγιση, απογραφή, δημόσια κατάθεση (737-738 ΚΠολΔ).

(Βλ. Κράνη εις Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα ό.π. σελ. 1321 - 1322 υπό 16).

Άρθρο 933: ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ ΕΚΕΙΝΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΣΤΡΕΦΕΤΑΙ Η ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΗΝ ΕΓΚΥΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΕΚΤΕΛΕΣΤΟΥ ΤΙΤΛΟΥ, ΤΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ Ή ΤΗΝ ΑΠΑΙΤΗΣΗ ΑΣΚΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΑΝΑΚΟΠΗ.(=ΑΝΑΚΟΠΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ).

ΑΝ Ο ΕΚΤΕΛΕΣΤΟΣ ΤΙΤΛΟΣ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ Ή ΔΙΑΤΑΓΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ, ΟΙ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΕΣ ΣΤΗΝ ΕΚΤΑΣΗ

ΠΟΥ ΙΣΧΥΕΙ ΤΟ ΔΕΔΙΚΑΣΜΕΝΟ ΣΥΜΦΩΝΑ, ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 330 ΚΑΙ 633 § 2 ΕΔ. Γ, ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΑ.

ΟΙ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΙ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΗΝ ΑΠΟΣΒΕΣΗ ΤΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟ ΜΕ ΕΓΓΡΑΦΑ Ή ΜΕ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ.

1. Αντιρρήσεις εκείνου κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση και κάθε δανειστή του που έχει έννομο συμφέρον και αφορούν την εγκυρότητα του εκτελεστού τίτλου, τη διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης ή την απαίτηση ασκούνται με ανακοπή, που εισάγεται στο ειρηνοδικείο, αν ο εκτελεστός τίτλος έχει εκδοθεί από το δικαστή αυτό, και στο μονομελές πρωτοδικείο σε κάθε άλλη περίπτωση.

Αν ασκηθούν περισσότερες ανακοπές με χωριστά δικόγραφα, με επιμέλεια της γραμματείας, προσδιορίζονται και εκδικάζονται όλες υποχρεωτικά στην ίδια δικάσιμο.

Πρόσθετοι λόγοι ανακοπής μπορούν να προταθούν μόνο με ιδιαίτερο δικόγραφο που κατατίθεται στη γραμματεία του δικαστηρίου προς το οποίο απευθύνεται η ανακοπή, κάτω από το οποίο συντάσσεται έκθεση, και κοινοποιείται στον αντίδικο οκτώ (8) τουλάχιστον ημέρες πριν από τη συζήτηση.

2. Η συζήτηση της ανακοπής προσδιορίζεται υποχρεωτικά μέσα σε εξήντα(60) ημέρες από την κατάθεσή της και η κλήτευση του καθ'ού η ανακοπή γίνεται είκοσι(20)ημέρες πριν από την συζήτηση.

3. Αρμόδιο κατά τόπο είναι το δικαστήριο της περιφέρειας του τόπου της εκτέλεσης, εφόσον μετά την επίδοση της επιταγής ακολούθησαν και άλλες πράξεις της εκτελεστικής διαδικασίας, αλλιώς αρμόδιο είναι το δικαστήριο του άρθρου 584.

4. Αν ο εκτελεστός τίτλος είναι δικαστική απόφαση ή διαταγή πληρωμής, οι αντιρρήσεις είναι απαράδεκτες στην έκταση που ισχύει το δεδικασμένο σύμφωνα, με τα άρθρα 330 και 633 § 2 εδάφ. γ, αντίστοιχα.

5. Οι ισχυρισμοί που αφορούν την απόσβεση της απαίτησης πρέπει να αποδεικνύονται μόνο με έγγραφα ή με δικαστική ομολογία.

6. Η απόφαση επί της ανακοπής εκδίδεται υποχρεωτικά μέσα σε προθεσμία εξήντα (60) ημερών από τη συζήτησή της.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Α) Οι αντιρρήσεις κατά της εκτέλεσης (ήτοι λόγοι ανακοπής κατά της εκτέλεσης) ,εκείνου κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση(:του καθ'ού η εκτέλεση) - και κάθε δανειστή του που έχει έννομο συμφέρον - οι οποίες μπορούν ν' ασκηθούν με την ανακοπή του 933 ΚΠολΔ αφορούν::

:α) είτε την εγκυρότητα του εκτελεστού τίτλου, δηλαδή πλήττουν τα τυπικά ή τα ουσιαστικά ελαττώματα του εκτελεστού τίτλου. [Τυπικά ελαττώματα του εκτελεστού τίτλου είναι τα ελαττώματα του τίτλου ως εγγράφου, (λ.χ. η μη περιγραφή του τύπου της εκτελέσεως, η ακυρότης του χρησιμοποιούμενου ως

εκτελεστού τίτλου συμβολαιογραφικού εγγράφου, κ.λ.π.) - Ουσιαστικά ελαττώματα του εκτελεστού τίτλου είναι τα αφορώντα στις προϋποθέσεις παροχής έννομης προστασίας υπό την μορφή αναγκαστικής εκτέλεσης, (ως π.χ. η έλλειψη ενεργητικής ή παθητικής νομιμοποίησης στην αναγκαστική εκτέλεση, η έλλειψη αξιώσεως βεβαίας ήτοι μη τελούσης υπο αναβλητική αίρεση ή υπό αναβλητική προσθεσμία ή αξιώσεως εκκαθαρισμένης ήτοι επακριβώς προσδιορισμένης κατά ποιό και ποσό, κ.λ.π.)],

β) είτε την διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης, ήτοι την προδικασία της, δηλαδή την επίδοση επιταγής, ή την κύρια διαδικασία της εκτέλεσης, δηλαδή κάθε πράξη εκτέλεσης. που γίνεται (λ.χ. κατάσχεση ακινήτου, πλειστηριασμός, αφαίρεση πράγματος κ.λ.π.) μετά την γραφόμενη επί του απογράφου και προς εκτέλεση αυτής εντολή (: παραγγελία) προς εκτέλεση. Η εντολή προς εκτέλεση, που γράφεται επί του απογράφου, αποτελεί την αίτηση παροχής έννομης προστασίας με την μορφή της αναγκαστικής εκτέλεσης. (Βλ. Ι. Μπρίνια, : Αναγκαστική εκτέλεση, σελ. 404.).

γ) είτε την απαίτηση και δη:

1) την γέννηση της απαίτησης (λ.χ. εικονικότητα, προθεσμία, αίρεση, πλάνη, απάτη, απειλή, κ.λ.π.), ή

2) την άσκηση της απαίτησης (λ.χ. παραγραφή, αποδυνάμωση, καταχρηστική άσκηση κατά το 281 Α.Κ. και 116 ΚΠολΔ, κ.λ.π.) ή

3) την απόσβεση της απαίτησης (λ.χ. καταβολή οφειλόμενου ποσού, άφεση χρέους, συμψηφισμός, κ.λ.π.) και κάθε ένσταση κατά της απαίτησης (βλ. Ι. Μπρίνια ό.π. σελ. 404 - 405 και 464 επ.). - Οι ισχυρισμοί που αφορούν την απόσβεση της απαίτησης πρέπει να αποδεικνύονται μόνο με έγγραφα.

Β) Η άνω ανακοπή κατά της εκτέλεσης εισάγεται στο ειρηνοδικείο, αν ο εκτελεστός τίτλος έχει εκδοθεί από το δικαστήριο αυτό (=καθ'ύλην αρμόδιο δικαστήριο), και στο μονομελές πρωτοδικείο σε κάθε άλλη περίπτωση (=καθ'ύλην αρμόδιο δικαστήριο) .

Γ) Αν ασκηθούν περισσότερες ανακοπές με χωριστά δικόγραφα, προσδιορίζονται και εκδικάζονται όλες υποχρεωτικά στην ίδια δικάσιμο.

Δ) Πρόσθετοι λόγοι ανακοπής μπορούν να προταθούν μόνο με ιδιαίτερο (:χωριστό) δικόγραφο που κατατίθεται στη γραμματεία του δικαστηρίου προς το οποίο απευθύνεται η ανακοπή, κάτω από το οποίο συντάσσεται έκθεση, και κοινοποιείται στον αντίδικο οκτώ τουλάχιστον ημέρες πριν από τη συζήτηση.

Ε) Η συζήτηση της ανακοπής του 933 ΚΠολΔ κατά της εκτέλεσης :

α) προσδιορίζεται υποχρεωτικά μέσα σε εξήντα ημέρες από την κατάθεσή της και

β) η κλήτευση του καθ'ού η ανακοπή γίνεται είκοσι(20) ημέρες πριν από την συζήτηση.

Στ) Αρμόδιο κατά τόπο είναι το δικαστήριο της περιφέρειας του τόπου της εκτέλεσης, εφόσον μετά την επίδοση της επιταγής ακολούθησαν και άλλες

πράξεις της εκτελεστικής διαδικασίας, αλλιώς αρμόδιο είναι το δικαστήριο του άρθρου 584.

Ζ)Αν ο εκτελεστός τίτλος είναι δικαστική απόφαση ή διαταγή πληρωμής, οι αντιρρήσεις είναι απαράδεκτες στην έκταση που ισχύει το δεδικασμένο σύμφωνα, με τα άρθρα 330 και 633 § 2 εδάφ. γ, αντίστοιχα.

Η)Οι ισχυρισμοί που αφορούν την απόσβεση της απαίτησης πρέπει να αποδεικνύονται μόνο με έγγραφα ή με δικαστική ομολογία.

Θ)Η απόφαση επί της ανακοπής εκδίδεται υποχρεωτικά μέσα σε προθεσμία εξήντα ημερών από τη συζήτησή της.